

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m — Kiadóhivatal: Kispeszt, Thököly-út 18.

Megjel. havonta.
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt
számla 17.270 sz.

Vetés és aratás.

„Vetés és aratás... meg nem szűnnek.“ I. Mózes 8, 22.

Istennek ez a kegyelmes ígérete kettőt jelent, Először: hogy a földön nem fogy el az ember munkája. Másodszor: hogy a földön nem szűnik meg a munka nyomán Isten áldása. Jelenti azt is, hogy az embernek élete és munkája csodálatosan bekapcsolódik Isten céljaiba és munkálkodásába. Akkor áldott az ember élete, hogyha az ember felhasználja azt, amit Isten ad; betakarítja azt, amivel Isten megáldja; és megbízik abban, aki adja a vetőmagot, a termést, a munkához az erőt, kedvet és bölcseséget. Jelenti azt is, hogy az embernek itt a földön reménységben kell munkálkodnia. Munkánk egyrésze, a javarésze olyan, amelyet reménységben, Istenbe vetett bizalommal végzünk s számot vetünk nem csupán a természet törvényeivel (amelyeket szintén Isten rendelt), hanem az isteni kegyelem törvényeivel is.

Úgy a vetés, mint az aratás munkájának megvannak a maguk természetes előfeltételei és követelményei. A maguk idejében kell végzünk és ott kell vetnünk, ahol emberi számítás szerint termést is várhatunk.

De vajjon nem kell-e az Isten országa munkájában számolnunk azzal is, hogy az Isten csodatevő? Maga Jézus tanítja, hogy Istennél minden lehetséges. A hívő ember lemondana Istennek egy nagy felkínálkozásáról, hogyha nem volna felkészülve arra, hogy ott is arathat, ahol nem vetett. S ha nem volna hajlandó ott is vetni, ahol emberileg nem számít aratásra. A külmisszió története tele van olyan csodákkal, amelyek azt hirdetik, hogy „bő gabona terem a hegyek tetején is“, hogy „tóvá lesz a déli-báb és a sivatag vizek forrásává“.

A hívő keresztyénnek nem szabad soha sem elfelejteni, hogy Isten a legdrágább és leggyümölcsözőbb vetőmagot: egyszülött Fiaának életét, egy kopár dombon, a Golgotán, vetette el. Akik azt a vetést látták, bizony nem várhattak bőséges aratást. Kilátástalan, meddő vállalkozásnak tűnhetett fel a világ megváltása a keresztfán. És mégis elvégeztetett ott a megváltás nagy munkája és azóta nem szűnik meg ebből a véres magvetésből a boldog aratás. Gyűjtik a kéréket az egész világon, minden nép között.

Ákármiilyen sivárnak, kilátástalannak tűnik fel a munkád, a környezeted, az életed: támaszkodj Isten ígéreterre: vetés és aratás meg nem szűnnek. Isten országában a munkálkodás nem vész kárba. „A ti munkátok nem hiábavaló az Űrban.“

Az iskolaév elején szívleljék meg mindazok, akik gyermeki és ifjú lelkek szántóföldjén a vetés munkáját végzik, hogy a vetés után ad az Isten bőséges aratást. De mindent Isten akarata szerint, Istennek odaszentelődve kell végeznünk.

Imádkozzál és dolgozzál!

Részlet Kunos Jenő leveléből.

Néhány óra Bombayban.

Lehetetlen azt mind leírni, amit Bombayban láttunk. Sem a szemünk, sem a fülünk nem tudta mindazt felvenni, amit láthattunk és hallhattunk volna.

Délután fél 5 után szállottunk partra. Két angol misszionáriusnő — egy orvos felesége és egy betegápolónő „meghívtak“ bennünket, hogy öt tagú társaságban együtt nézzük meg a várost. Egy Indiában működő misszionáriusnő hindu nyelven, a mi nevünkben megegyezett egy sofőrrel. Az ötszemélyű társaság két órára 8 rupit fizet az autóért. (Kb. 12 pengő, fejenként 2 és fél pengő.)

Megindultunk tehát autóval, hogy megtekintsük ezt a majdnem másfél millió lakosú várost. Először az angol negyedet tekintettük meg. Nagyon szép stílusú, erkélyes-emeletes házak, pálmákkal beültetett udvarok között haladtunk el. Minden percben újabb és újabb középület tárult a szemünk elé. Majd sporttelepek, játszóterek mellett robogtunk el. Kiértünk újra a tengerpartra, ahol szinte nyözsögtek a fűrdözők. Valamiféle mohamedán ünnep volt e napon. Közvetlenül a tengerparton az új ház sorok előtt szélesítették a betonműutat. Két férfi nyakába akasztott kecsketömlővel öntözte a betont, amit a keverőgépektől sovány, rongyos öltözötű asszonyok hordtak a fejükön. Nem csodálkoztam azon, hogy a nehéz betonos medence alatt ingadoztak lépteik.

Közben felértünk egy a város szélén levő magaslatra, amelynek parkirozott részét szebbnél-szebb virágok, hatalmas piros virágfák díszítették. A zöld pázsiton mindenféle emberek üldögéltek, főleg férfiak. Előttük a földön papírlapon szórt napraforgó-mag felét láthattunk, amit nagy élvezettel majszoltak.

A pogány templomok során először egy kis buddhista templomot láttunk. Már a templom fehér márványlépcsője előtt le kellett rugnunk lábunkról a cipőnket. Életemben először tettem ezt. De még sarunkat leoldva is csak az ajtóból bámulhattuk meg a budha szobrot. Ugyanolyan csunya bálványt láttunk úgy a földszinten, mint az emeleten. Egy férfi hangos, majdnem síró hangon rimánkodott bálványa előtt. Elszorult a szívünk annak az „imádkozó“ embernek a látásakor.

Ez a magában véve díszes templom, ami annyira kicsiny volt, hogy aligha fért be oda 80 ember, nemcsak az európaiak elől volt elzárva, hanem az indiaiak tulnyomó része elől is, mert csak az illető törzs tagjai léphettek be oda. Nem is gondoltam volna, hogy ilyen elzárkozó vallási közösség is létezzék. Talán még szigorubbak e tekintetben, mint valaha a zsidók voltak.

De nemcsak a buddha-templomban, hanem a hindu templomba is tilos, egy bizonyos embercsoportot kivéve, másnak a bemenetel. Megmáztunk legalább száz lépcsőt, mire felértünk egy nagy hindu templom bejáratához. A kapu felett angol és hindu nyelvű felírás figyelmeztet, hogy az első kasztba tartozó hinduk tehetik be lábukat. Hogy s hogy nem, annyit mégis sikerült elérnünk egy angolul tudó fiatal hindu fiú segítségével, hogy a pitvarba bemehettünk. A fiú készséggel magyarázatot. Az alatt én szemléltetem az odajövő embereket. Némelyik zöldségfélét szorongatott a kezében, a másik pénzdarabot, a harmadik kis vékában többféle terményt tartott a kezében. Ottlétünk alatt csilingelő hangján megszólalt egy kis harang és a néhány ember a bálvány-oltárra odatette az áldozati ajándékát. Utána rögtön kiki

ment a maga útján. Lassanként mi is lefelé indultunk a nagyszakállú, borzasfejű, imákat morzsoló remeték között az utcára. Ott a templom előtt mindenféle terményt árulnak, hogy kiki bemutathassa a maga áldozatát. Most vesszük csak észre, hogy a templom lépcsője előtt ott eszegeti a hinduk szent állatja, a tehén azt a zöld füvet, amit áldozatként eléje tesznek ezek a pogányok.

De még más vallási közösségről is említést kell tennem, akiknek templomában ugyan nem voltunk, de temetőjük mellett elhaladtunk. Ezeket Istent-hívőknek nevezik, tulajdonképpen azonban a Gonoszt Istennel egyenlő erejűnek képzelik. Homlokukon vérszínű jelet viselnek. Ezeknek a temetkezési módjuk számunkra a legfurcsább. Bekerített helyre, az úgynevezett „Csend birodalmában“ kiteszik a bebalzsamozott holttesteket, amiket azután idő múltán a döggeseleként felfalnak. A sofőrünk rámutat egy-néhány fán ülő saskeselyűre, amelyek párizisták eltakarítói, majd hozzáteszi, hogy „bennünket hindukat pedig elégetnek, a mohamedánokat csak eltemetik“.

Mohamedán is igen sok van Bombayban. Arról bizonyosságot tesz az a nagy városrész, melyben azok laknak és a mecsetek nagy száma. Micsoda embertömeg zsvolygott a mohamedán negyed minden kis keskeny utcáján. Autóink lassan halad az emberek között, akik félre állanak. Máskor hintók futnak el mellettünk. Azok is magukra vonják figyelmünket. A hintón magán semmi különös nincs. A furcsa csak az, hogy a férfiak a bak mögötti kis ülésen ülnek, míg a nők az elfátyolozott hátsó ülésen. Ómódi, nagykerékű ökrös-fogatok, áramvonalas autók, emeletes villamosok váltogatják egymást Bombay utcáin.

Sötétedik, amikor 10 percre benézünk a Viktória parkba, ami egyúttal az állatkert is. Kókuszpálmák, légyökeres fák, a hinduk szent fáit, hívják magukra a figyelmünket. De már megyünk is visszafelé. A nagy katolikus templomba csak az előtte elhaladó autóból tekintünk be. Emberek mennek, emberek jönnek onnan is. Ha jól értettem, kb. ötezer a keresztyének száma.

Egy pillanatra megállunk a Biblia-Társulat háza előtt. A kirakatokban különböző nyelvű és különböző helyeken felüthött Bibliák. Ki tudja melyik Igehely által és mikor ragad meg valakit a Lélek.

Mivel hajónk csak éjfél tájban indult tovább, este még egy kis sétát tettem a

városban. Alig indultam el a kikötőből a városba vezető úton, egyszerre csak a gyalogjárón alvó személyre bukkantam. Ez aztán igazán furcsa, gondoltam. Minél tovább haladtam, annál több alvó embert láttam. Egyiknek-másiknak pokroca volt alatta is, felette is, mások, pl. egy anya és fiatal leánya egymás ölébe hajtvá fejüket a köves gyalogjárón aludtak el. Különösen népes helyek voltak a kapualjak és alacsonyabb kirakatok párkányai. Egy szökőkút környéke szinte túlnépesítettnek látszott. A koldus, nyomorék, kéregető sok volt mindenfelé Bombay utcáin. Egy helyen kőmiveseket is láttunk, amint az épülő Indiai Bank épülete előtt, hatalmas kövek között főzték szegényes vacsorájukat. Ugyanott mások vastagabb papírból, darabos kövekre vetett nyoszolyán beszélgettek. Közülük az egyiknek hatalmas kő volt a párnája, mint egykor a földönfutó Jákobnak.

Nehéz lenne azt kitalálni, hogy mit gondolnak az ilyen körülmények között alvó és pihenő hinduk a közöttük járókelő európaiakról? Bizonyára nekünk keresztyéneknek több szeretetet kellene tanúsítanunk irántuk. Annál is inkább, mivel Istenről meg van írva, hogy „Ő szereti a népeket“ (V. Móz. 33, 3.), tehát minden népet és mert Krisztus most is azt kívánja tőlünk, hogy megmaradjunk az Ő szeretetében, az Ő áldozatos szeretetében, amellyel Ő szeretett minket.

Ez alatt a hosszú út alatt megtanulunk lassanként egyre jobban belehelyezkedni abba a világba, abba a keleti környezetbe, ahol majd missziói munkánkat, az Ige hirdetését, a szeretet szolgálatát meg fogjuk kezdeni.

A Bombayban töltött néhány óra csak megerősítette ama meggyőződésünket, hogy az aratni való sok, de a munkás kevés és megláttatta velünk azt, hogy sok az önzés Európában is, Ázsiában is és kevés mindkét helyen a felebarátokért élő szeretet és felelősségtudat.

India. A tömegmozgalmak hazája. A dornakali anglikán püspökség területén 27.000 ember készül a keresztség felvételére. Erős mozgalom indult meg az alacsonyabb kasztokhoz tartozóknál is a keresztyénség felé. A breklumi misszió területén egész falvak kéri az egyházba való felvételüket. Nagyon kötik azonban a misszió kezét a devizanehez-ség.

Kagava önmagáról.

Sokféleképpen tudok bizonyóságot tenni arról, hogy mivel tartozom a mi Urunknak, a Jézus Krisztusnak. Legelsősben is ma este arról akarok tanúságot tenni, hogy a mi csodálatos Urunk megment bennünket a testi betegségtől. Egész életemben beteg voltam. A középiskola második osztályát meg kellett szakítanom, mert az egyik tüdőcsucs tuberkulotikus lett. Tizenhét éves koromban vérzéseim támadtak s rá két évvel olyan komolyan megbetegedtem, hogy egy évig pihennem kellett. Négy vagy öt esztendeig a lázam sohasem szűnt. Husz éves koromban negyven kilót nyomtam.

Legnagyobb betegségemben az a gondolatom támadt, „ha meggyógyulok, elmegek Kobéban a sinkavai nyomortanyákra és odaáldozom magamat az ottani szegényekért.” Ez a gondolat adott vissza az életnek abban az időpontban, amikor a doktor azt mondta, hogy tuberkulotikus tüdőgyulladásom van és a gyógyulásra nincs remény. Akkor egy egész nap folyton imádkoztam és hirtelesen, délután három óra tájban igen örvendetes megvilágosíttatásban részesültem, amikor a délutáni napsugár betegszobám ágyának csiszolt oszlopára süttött. Meggyőződésemmé lett, hogy Isten azt a megbízatást ruházta rám, hogy Jézus szellemét valósítsam meg a szegények közt s ezért nem halhatok meg. Megvilágosíttatásom pillanatában úgy éreztem, hogy átugrottam a halálón és belemerültem a csoda és a titok világába. Attól a pillanattól fogva megkezdődött a gyógyulásom és hamarosan élvezhettem a Zsoltárok olvasását. Egy hónapig voltam még ágybanfekvő és napról-napra erősödött az elhatározásom, hogy a sinkavai nyomortanyákra megyek lakni. Teljes felgyógyulásom akkor állott be, amikor körülbelül egy évi lábadozás után ezt az elhatározásomat megvalósítottam. Még amikor Sinkavába mentem lakni, akkor is olyan beteg voltam, hogy azt hittem, csak néhány esztendőm van hátra s ezért minden pillanatot szolgálatban kell töltenem.

Ennek már huszonöt esztendeje múlt. Ha tehát Önöknek valaki azt mondja, hogy tuberkulózisuk van, ne aggódjanak. Ha a lélek meggyógyul, a testi betegség elmúlik. Most cukorbetegségem van és többször volt súlyos mellhártyagyulladásom. A szívem gyenge és amióta Sinkavában trachomát szenvedtem, a látásom is meggyengült. Egy

autóbaleset alkalmával megsértettem a hátgerincemet és eltörtöm a karomat. Az 1923. évi földrengés alkalmával részt vettem a segélymunkában, hóban és hidegben; komoly középfülgulladászt szereztem. Mindezekkel a betegségekkel nemcsak hogy még mindig életben vagyok, hanem állandóan sokat dolgozom. A doktor már igen sokszor állította, hogy nem gyógyulok ki.

Mikor 1931-ben Amerikába látogattam el, igen ki voltam merülve az Isten Országá Mozzgalom ügyében tett állandó utazásoktól. Krónikus betegségek súlyosbodtak. Amerikából hazatérve, nem bírtam ki az autó rászását, mert egész testem fel volt puffadva vízbetegségtől. De nem hagyhattam abba az Isten Országá Mozzgalom munkáját, mert amikor prédikálunk, ezerek döntenek Krisztus mellett és csatlakoznak Isten országához. A lelkek megmentésén érzett öröm arra bátorított, hogy utiprogramom szerint elmenjek Hokkaidoba és Karafutoba, Japán legészakibb részére. A tokioi állomáson barátaim sírva bucsuztak tőlem abban a hiszemben, hogy az útban halok meg. Magam is azt gondoltam, hogy ez lesz az Urért végzett szolgálatom vége, mert a hideg klíma különösen veszedelmesnek ígérkezett. De mi történt? Minél északabbra jutottunk, csodálatosan, annál jobban éreztem magamat és mire Karafutoba értünk, majdnem teljesen meggyógyultam.

Az étkezésre igen vigyázok, nem iszom sok teát, kávét egyáltalán nem. De a gyaloglásban akárkivel ki merek állni, jóllehet a belső szervezetem nincs jó állapotban. Más valaki ágyban fekvő készülne fel a halálos órájára, én pedig keményen dolgozom az Urért. Mivel azonban a téli hideg nekem igen ártalmas, örültem, hogy meghívást kaptam Filippi szigetekre (Ezt az előadást egy a Filippi szigeteken végzett misszionáló és evangelizáló körútja után Shanghai-ban tartotta Kagava Fordító.), amelyeknek meleg éghajlata van s elfogadtam a meghívást, evangelizáló hadjáratot tartottam, ami igen jó volt a veséimnek! Ez a gyógyulási része a bizonyóságtételnek: bízam az Urban!

Ami a kérdés pénzügyi oldalát illeti, huszonegy különböző szervezetről kell gondoskodnom és van úgy, havonként kétezer yen a kiadásom (2000 P). Nagyon kockázatos dolog ez, mert az irásaimmal ugyan néha szép pénzt keresek, igen sokszor találokra megyek. Azt gon-

dolom, hogy ennyi meg ennyi pénzt fogok kapni s azért előre beigérem, például Betegpénztári Szövetkezetünknek. Ugy tesztek mint a kártyás. Mindent az Urra hagyok s amikor prédikálni megyek, semmiféle díjazást nem kapok, jóllehet mikor az Isten Országá Mozgalom megindult, Dr. Mott egy darabig kiadósan segített. Most a tavasszal arra kértek, hogy írjak két keresztényen regényt. A kiadók és könyvkereskedések várva-várták a két könyvet, de a Filippi szigeteken tett körutam miatt nem értem rá írni. Sokszor kell olyan helyekre mennem prédikálni. ahol semmiféle bevétel nincs biztosítva; ám az intézményeim megvannak és körülbelül negyven alkalmazott munkás várja a kenyeret, vaját, rizst az én pénztárámból.

Négy éve Hokkaidóban prédikáltam; a hónap vége felé jártunk; a feleségemre gondoltam, mert ő az én pénzügyminiszterem, és tudja azt, hogy a bankban nincs pénzünk, el tudtam képzelni, hogyan törí a fejét, hogy miből fizesse munkatársainkat. Többfelé kellett volna írnom pénzéért, de nem értem rá. A templom, amelyben prédikáltam, zsúfolásig telve volt, még álló hely sem maradt; ezren fértek el a templomban s voltak ezerkétszázan. Befejeztem a beszédemet s még mindig munkatársaim fizetésére gondoltam. A pódiumon egy hely volt fenntartva számomra; odaültem. Abban a pillanatban a mellettem ülő odafordult hozzám: „Kagava, kell magának pénz?” Azt feleltem: „Igen! nem tudok eleget tenni ebben a hónapban a kötelezettségeimnek!” Mindjárt odaadta a pénztárcáját mindenestől, ami benne volt, 194 yent, ami körülbelül a fele volt a szükséges összegnek. Hozzátette: „Még többet is adok!” Azt feleltem: „Köszönöm, rászorulok!” Másnap elvitt a lakására és kifizethettem arra a hónapra a tartozásomat.

Az utóbbi huszonnégy esztendőben eféle tapasztalatom majdnem minden hónapban volt.

Ha történt dolog vagy egyszer vagy kétszer történt volna velem, vagy tizszer vagy százszor, akkor Önök kételkedhetnének, de ha ezerszer és állandóan történik, nem kételkedhetünk. Ha összefüggéseinket a Megváltóért készítjük elő, ő még az időjárásról is gondoskodik.

Hiszünk az imádkozás erejében. Imádkozunk, hogy az Isten adjon teljes békességet keleten. Imádkozom Szentlélekért is. Szentül hiszem, hogy csak

imádkozás és a Szentlélek által tudjuk igazán megmozgatni a lelkeket s tudunk vallásos mozgalmat indítani. Hiszünk a Szövetkezeti Mozgalomban és iparkodunk azt erősíteni. Hogyha imádkozunk, megnyílik az út s meglátjuk, hogy merre menjünk. Japánban 11,000 olyan vidéki körzet van, amelyeknek lakossága ötezer lélek vagy azon alul. Három évvel ezelőtt ezek közül 3231 körzetben nem volt orvos és sok szegény embernek nem nyílt alkalma arra, hogy halála előtt csak egyetlen egyszer is orvosi vizsgálatnak vessen magát alá. Megszerveztük tehát a Betegsegélyző Szövetkezetet, hogy azoknak a parasztnak orvost juttassunk. Az Orvosszövetség nehézségeket támasztott. Japánban a parasztcsalád átlagos évi jövedelme 450 yen; a falusi orvosoknak átlag ugyanennyi a havi fizetése. Az Orvosszövetség úgy szabta meg a tarifát, hogy a szegény gazdálkodók képtelenek voltak megfizetni s harcolnunk kellett, hogy megkapjuk a kormányengedélyt az orvosi díjak leszállításához. Harcoltunk, imádkoztunk, imádságban tusakodtunk és ma az ország különböző részeiben 150 Szövetkezeti Kórház van. Mi hiszünk, hogy ez Isten felelete a mi imádságainkra.

Az Ur munkája nem aggaszt. Azt gondolom, hogyha önmagunkért imádkozunk, akkor imáinkat nem hallgatja meg Isten; de ha Isten országáért imádkozunk, akkor meghallgatja. Példáztatul veszek egy embert, aki házat akar építtetni és ácsot fogad. Ha az ács gerendát, szegyet, cementet, bádogot, vasat kér az épülethez, bizonyos, hogy megkapja ezeket az anyagokat. De ha cigarettát vagy pálinkát kér a maga passzióira, az ilyen természetű kérése nem talál meghallgatásra. Ha az Isten országáért imádkozunk, Isten biztosan válaszol. Én bízom az Urban. Szilárdan bízom. Ha valahol utközben kell meghalnom, haljak meg! A mennybe jutok. Az Ur kezében vagyok, nem félek, nem panaszkodom.

1932 óta a bevételeim megcsappantak. Harmadik osztályon kell utaznom, sokszor egész éjjel a vasuti kocsiban ülök, hogy uticélomat elérjem. Ha nem tudok aludni, elmélkedem a vonatban és ennek a következménye az, hogy másnap nyolcszor tudok prédikálni! Arra jöttem rá, hogy elmélkedni annyit jelent, mint elcsöndesedni és Istennek magunkat átadni. Ha valami aggodalom támad bennem — pénzbeliem miatt, vagy különböző intézményeim miatt, az ilyen önátadás csodálatosan kiengesztel Istennel.

Öröm költözik szívembe. Csend száll lelkemre és alvás nélkül tudok dolgozni.

Arról tettem tanuságot, hogy miként tudunk Isten kezében élni, s beszámoltam tapasztalataimról. Biztosra veszem, hogy Isten gondoskodik rólam és én továbbra is játékos akarok maradni Istenéért. Esztendőig kártyások közt éltem,

tudom, hogyan kell játszani! S mivel husz éves koromban tüdőbeteg kórházban a halál küszöbén álltam, azt gondolom, hogy életidőm nem az enyém azóta, hanem egészen Istené. Így gondolkodnak a játékosok. Bízom az Úrban. Elmondtam, hogyan vezetett engem a Szentlélek.

Az indiai keresztény nők missziói szolgálata.

Irta: **Hübener Berta**, Mayavaram (India).

Ezen a címen legszívesebben szeretnék általánosságban írni az indiai keresztény nőről, aki a pogányság tengerében egészen magátólértetődőleg és önállóan végzi a „szomszédmissziót“. Azonban sajnos erről eddig alig láttam vagy hallottam valamit. Mert még a keresztény indiai nőt is a szokás és a közvélemény túlságosan házhoz köti; másfelől tény az is, hogy mostani, a negyedik és ötödik nemzedékhez tartozó keresztényeinkből hiányzik az „első szeretet“. Így itten csak a hivatalosan alkalmazott keresztény nőről, a „bibliás asszonyról“ s annak a pogány nőtársai közt végzett szolgálatáról írhatok. A „bibliás asszony“ elnevezést nem tartom sem találónak, sem izlésesnek; mint-hogy azonban — az angol missziókban is — begyökeresedett, megmaradunk mellette. Részemről ezeket az asszonyokat inkább „evangelistáknak“ nevezném! Az alábbiakban szeretném bemutatni, a bibliás asszony szolgálatának külső kereteit s követelményeit.

Ha nyomkövetjük a bibliás asszony egy napi vagy egyheti munkáját, akkor a kép körülbelül így alakul ki: kora hajnalban felkél gyékényéről, hogy a házat kitakarítsa, vizet hordjon a kútról, elkészítse a reggelijét s azután mindjárt az ebédet is megfőzze, amelyet házanépénél korábban költ el. Tizenegy óra tájban ebédel, azután a perzselő hőség ellen szandállal és napernyővel felfegyverkezve, hóna alatt könyvtáskájával elindul a „pogányok útjára“. Megvannak a meghatározott házai, amelyeket hetenként köteles végiglátogatni, körülbelül 40 női tanítvánnyal. Szombaton minden iskolában szünet van, tehát a bibliás asszony is hetenként csak öt napot dolgozik. Tehát ha mind a 40 tanítványaival végezni akar, naponként nyolccal kell foglalkoznia. Megállapított munkarendje van, a házak be vannak napokra osztva, úgy hogy az illető asszonyok és

leányok pontosan tudják, hogy „tanítónőjük“, ahogyan hívják, melyik nap kerül hozzájuk. S valóban a tanítónőjük ezeknek az asszonyoknak, habár tanítónői kiképzésük nincs is. Sajnos ennyire még nem vagyunk. Okára a későbbi összefüggésből jövőnk rá.

Miután a házba belép (az illendőség úgy kívánja, hogy szandáljai kint maradjanak), leül a tanítványa mellé (néhol ketten-hárman is vannak egy háznál) a padlón gyékényre vagy kis deszkára — aszerint, hogy mivel kínálják. Hozzáfognak az íráshoz és az olvasáshoz. Sokszor még csak az ABC-s könyv-nél tartanak, vagy a 2., 3., 4., 5. osztálynál — aszerint, hogy az asszony vagy leány járt-e azelőtt iskolába. De azok közül is, akik valamikor 2-3 osztályt végeztek s utána 6-8 évig könyvhöz hozzá s nyultak, sokan mindent elfeledek s a tanul ABC-nél kell kezdeniök. A második órában a bibliai történetekre kerül a sor. Az olvasni nem tudóknak elmondja a történetet, a többiek könyvet kapnak a kezükbe. Mi természetesen ezt az órát tartjuk a legfontosabbnak s inkább az olvasásra szánt időt kurtítjuk meg, hogy elég idő jusson a bibliai történetekre s azok megbeszélésére. Azután a legközelebbi házat ejti sorra, amely persze nem mindig a „legközelebbi“. Lehet, hogy ugyanabban az utcában van, lehet hogy nem. A hőség egyre növekszik s 1 és 5 óra között majdnem fojtó hőség van a házakban, ahol minden ajtónyílást szákszóvettel függönyöznek be, hogy kívülről senki meg ne láthassa odabent az asszonyokat. Egészen a hat óra körüli besötétedésig a bibliás asszony házról házra megy, utcáról utcára s félhét óra körül ér fáradtan haza. Utközben még bevásárolta az élelmiszert. Otthon még a vacsorát kell elkészíteni, ha nincs ott-hon felnőtt leánya, aki helyette megcsinálja. Másnap ugyanez ismétlődik

más házaknál. Váltogatva én is elme-
gyek a biliás asszonyokkal a házakhoz
s azon a napon én tanítok. A szombati
szabad délelőttökön valamennyi bibliás
asszonnyal együttesen bibliamegbeszélő
órát tartok, hogy a Szentírás igéjében
mindjobban elmélyedjünk s így helyesen
adhassuk tovább.

Milyen követelményeket támaszt már
most ez a munka a bibliás asszonnyal
szemben? Először is rá kell érnie a
szolgálatra, vagyis lehetőleg ne kösse le
a családját. Azért legszívesebben gyer-
mektelen özvegyeket vagy olyanokat
alkalmazunk, akiknek már felnőtt gyer-
mekeik vannak. Azonkívül a nagy hő-
ségben megteendő gyakran hosszú utak
jó egészséget és fizikai teljesítőképes-
séget kívánnak. De erős jellem is szük-
séges. Csak nehezen tudunk fogalmat
alkotni magunknak arról a tikkasztó po-
gány légkörről, amelyben a bibliás asz-
szony a pogány házaknál naponta mo-
zog. Nem is lehet azt leírni, hanem csak
átélni. A bibliás asszonyt mindig fe-
nyegeti az a veszély, hogy a körülötte
uralkodó hazug szellem és erkölcsi la-
zaság megfertőzi. Sokszor megkörnyé-
kezi az a kísértés, hogy pénzzel meg
hagyja magát vesztegetni, hogy csak a
világi tárgyakat tanítsa a bibliai tör-
ténetek nélkül, vagy valamelyik házhoz
naponként elmenjen, másokat pedig ha-
nyagoljon el, hogy az illető leányt mi-
nél gyorsabban előrevigye az olvasás-
ban és számolásban vagy az angol
nyelvben. Az a veszély is fennforog,

hogy pletykákat visz házról-házra s ta-
lán az a még nagyobb veszély, amelyre
Pál apostol gondolt, amikor 1. Tim. 5,
6 és 11. versét írta! Azért ügyelünk ar-
ra is, hogy a bibliás asszony ne legyen
túlfiatal, hanem legalább 35 esztendő.

Továbbá ha figyelembe vesszük, hogy
a tisztos indiai asszony illendő viselke-
déséhez hozzátartozik, hogy az utcán
lehetőleg keveset mutatkozzon, akkor is
kísérettel, ha csak egy 4—5 éves fiúnak
a kíséretében is, — akkor megértjük,
mit jelent bibliás asszonyainknak nap-
ról-napra az utcán járni egyedül, min-
den kíséret nélkül. Azonban az evangé-
lium ügyéért félre kell tenni a szokást
és esetleg ki kell tennie magát annak,
hogy még keresztyén társnői is félváll-
ról nézik. Ebben keresendő a főoka an-
nak — s itt visszatérek az elején mon-
dottira — hogy a legtöbb „művelt“ ke-
resztyén nő nem tudja magát erre az
evangelizáló munkára elhatározni, mert
„méltóságán alulinak“ tartja. Mert aki
talán tanítói oklevelet szerzett s azután
„jó házhoz“ ment férjhez, ahhoz nem
„illik“, hogy ilyen munkát végezzen.
Ezeket az akadályokat és kibúvókat
csak a „Krisztus kényszerítő szereteté-
vel“ lehet legyőzni, s hálát adunk Isten-
nek, hogy ezt a szeretetet sok bibliás
asszonyunkban felébresztette s egysze-
rszind kérjük, hogy — főleg a művelt
körökből — több ilyen asszonyt is ad-
jon, akik készek szolgálni — nem fize-
tésért vagy a háláért, hanem hálából és
szeretetből.

Emberek vasárnap nélkül.

Ugyan hol lakhatnak ezek a szegény
emberek? Afrikában. A pogányok nem
ösmernek vasárnapot. Önáruk minden
nap hétköznap, bár van bizonyos időbe-
osztásuk. A Kilimandjaro vidékén élő
wadsagga négernek a Kilimában, Maran-
guban, Mambában és Mwikában tartott
vásárok után számítják az időt. Ha egy
fejzet véget ér, a számítás újból kez-
dődik, megszakítás és nyugalom nélkül.
Szegény ország, szegény emberek! —
Amikor a keresztyénység az országba
jött és az első gyülekezetek megalakul-
tak, a pogányok csodálkoztak. Milyen
különösen viselkedtek fekete testvéreik

ezen a vasárnapnak nevezett napon! Ak-
kor nem dolgoztak, elmentek kicsi temp-
lomukba, énekeltek és imádkoztak. Mi-
lyen másképpen öltöztek, mint hétköz-
ben! Tiszta szép ruhát viseltek. „Embe-
rek, akik kétféle ruhát öltenek maguk-
ra“, így nevezték a pogányok keresztyén
testvéreiket. Óh, a pogányoknak csak
egyféle ruhájuk volt, a mindennapi. Azt
hordták, míg rongyokban lógott testük-
ről. Milyen gazdagok voltak a keresz-
tyének a szegény pogányokkal szemben!
Azok emberek voltak vasárnappal, ama-
zók pedig pogányok vasárnap nélkül.

Svédország evangélikus népfőiskolája.

Svédországot joggal nevezik az egész földkerekség legprotestánsabb országának. És nekünk magyarországi evangélikusoknak különösen is van okunk a skandináviai országok protestáns, evangélikus jellegét hangoztatnunk, mert az itthon, az igazságok és tények elhallgatásában is nagymester klerikalizmus azt természetesen agyonhallgatja. Nekünk pedig úgy az igazság, mint pedig a reformáció misszionáló ereje érdekében kötelességünk és feladatunk kapcsolatainkat az egész világ evangéliumi egyházaival fenntartani és ápolni, aminek elemi feltétele a tiszta és világos ismeret.

A Svédországi evangélikusságnak egyik újabb keletkezésű — mintegy tízéves — intézménye a sigtuna-i evangélikus népfőiskola. Sigtuna valamikor Svédország fővárosa volt. Stockholm és Upsala között, a Málar-tó partján fekszik. Mostanában ezt a várost tömegesen keresik fel Skandináviából, sőt majdnem az egész világból. A népfőiskolát akarják látni.

Azt gondolhatná az ember, hogy Svédországban, amely 150 év óta nem viselt háborút, nincsenek nehézségek, harcok, válságok. Azonban az újkori civilizáció, a gépek uralma ott is kibillentette a lelkeket egyensúlyukból. Anyagilag felvirágzott Svédország, de a lelkek és erkölcsök megromlottak. A svéd fiatalság nagy veszedelemben forgott.

Éppen az ifjúságban akadtak azután, akik vállalkoztak a gonosz szellemnek kiűzésére. Keresztes hadjáratot indítottak az erkölcsi és szellemi züllés ellen. Célkitűzésük a keresztyén hitélet meg-

gyökereztetése és ápolása volt. „A svéd nép legyen megint Isten népe!” ez volt a jelszó. Főleg egyetemi hallgatók karolták fel a munkát, amely csakhamar eredményeket tudott felmutatni. Nem pillanatnyi, múló sikert hajhásztak. Széles alapra helyezték a munkát és állandó otthont, kirepítő fészket akartak neki rakni. Így esett választásuk az ősi hagyományokról regélő Sigtuna városára.

A sigtunai népfőiskola befolyása már érezhető az egész svéd nép körében egészen a lapp földig a magas északon. Az ébredési mozgalom szolgálatában áll ma Sigtunában egy gimnázium, egy laikus igehirdetőket képző intézet és a vendég-otthonnal kapcsolatos népfőiskola. A népfőiskola vezetője Bjorkquist Manfréd, akinek az intézmény létrejöttét köszönheti.

Ennek a népfőiskolának egyik nagyjelentőségű munkája az, hogy vendég-otthonába időnként összehívja a legkülönbözőbb foglalkozású és rangú embereket abból a célból, hogy a keresztyénség kérdéseit tanácskozásban megbeszéljék. Lelkészek, írók, orvosok, sportemberek, politikusok, újságírók jönnek össze, előadásokat tartanak, gondolataikat kicserélik.

Így iparkodik a sigtunai népfőiskola a népiség fogalmát elmélyíteni, a népnek szolgálni. A nép különböző rétegeinek kultúráját akarja tudatosan egybeolvasztani és a keresztyénség erőivel átítani. A munka az örvendő reménység jegyében folyik és minden jelenség arról vall, hogy Sigtuna reménye nem vall szégyent.

Missziói imaóra.

1939. évi jelmondatunk: „Mindent, amit cselekesztek szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézusnak nevében cselekedjétek, hálát adván az Istennek és Atyának Ő általa.” (Kol. 3, 17.)

A Misszióegyesület tagjai és a misszió barátai minden hónap második keddjén, tehát most: szeptember 12-én missziói csendes órát tartanak. Vagy csoportban, vagy, ha erre nem nyílik alkalom, magánosan.

Szeptember havi óránkon elmélkedjünk az aratásról.

„Aki könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak majd. Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jó elő, kévéit emelve” — 126. Zsoltár 5, 6.

Ti nem azt mondjátok-e, hogy még négy hónap és eljön az aratás? Imé, mondom néktek: Emeljétek fel szeméiteket, és lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra.” János 4, 35.

A misszió munkája hasonlít a vetéshez is meg az aratáshoz is. Amikor a misszionáriusok az ígét hirdetik szerte a

világban, a magvetés munkáját végzik. Amikor az Isten megáldja munkájukat s embereket térítenek és vezetnek el Krisztushoz, ez az aratás munkája. Nem mindig az arat, aki vetett. Sok misszionáriust Isten olyan aratásba állít bele, amelyet más valaki munkált meg és vetett be, fáradsággal, kockázatokkal, vérrel és verejtékkel. Az aratás figyelemzet bennünket Istenre, aki a vetés munkáját megáldja; s emlékeztet bennünket elődeinkre, akik előttünk munkálkodtak s akiknek nyomdokaiban járunk.

Most, amikor szeptemberben megnyílnak az iskolák ajtai s bevonulnak a gyermekek, a tanulók, fiúk és leányok, a tanítók vetési munkát végeznek s minden szülő nagy kívánsággal kívánja, vajha gyermekeik szívébe, lelkébe az iskolában úgy a tanító, mint a tanulótársak részéről tiszta mag, konkoly és más gyom nélkül vetetnék el s a tiszta mag bőségesen vetetnék. Jó azonban, ha a tanítók és tanárok nem feledkeznek meg arról, hogy ők részben egyuttal aratók is: a tanulók szívében történt már magvetés: a szülői ház, a pajtások, az egész környezet már vetett magot és annak megvan a nyoma, sőt már érett termés is van, aratni is lehet és kell. A figyelmes tanító észre veszi a tanulókon, hogy az ördög is munkálkodott már!

Vajha az iskolában bőven, nyitott marokkal vetnék a tanítók és tanárok az isteni ige magvát és erősítenék annak a jó magvetésnek mutatkozó eredményeit, amely már megtörtént s irtának azt a gyomot, amely az ördög munkája nyomán jelentkezik!

Vajha a tanítók és tanárok át tudnák érezni mindazt a szerető aggodalmat és féltő gondot, amellyel jó szülők hűsége kíséri a gyermeket az iskolába vivő úton! Vajha éreznék át valamenynyien azt a nagy felelősséget, amellyel

a család, a nemzet, az egyház és a gyermekek iránt tartoznak munkájukért! A gyermek, az ifjúság valamennyiünknek drága kincsünk, féltjük, óvjuk őket; sok fáradsággal, imádkozással, intellekkel és buzdításokkal neveljük őket; egyház és állam óriási pénzüsszegeket adnak iskolai célokra. Meglesz-e a szülő, az állam és az egyház bőkezű vetésének eredménye, lesz-e a növekvő nemzedékben egyháznak, hazának boldog és boldogító aratása? Teljes hűséget, becsületes munkát, odaadó fáradozást, meleg szeretetet kérünk tanítóinktól és Isten megsegítő kegyelmét kérjük számukra.

Ima: Istenünk és Urunk! Régi idők-től fogva hívod az embereket, hogy álljanak be munkásnak a te aratásodba. Szentlelked indíton bennünket és tegyen alkalmassá, hogy most, ebben a mi időnkben, meghalljuk mi is a te hívó szavadat s örömmel és buzgó, lángoló szívvel engedelmeskedjünk parancsodnak, amellyel aratási munkába küldesz minket. Könyörgünk, imádkozunk hozzád a misszionáriusokért, az evangéliom hirdetőiért, a gyermekek tanítóiórt, hogy maradjanak kitartók és állhatatosak a magvetésben, meg lévén győződve arról, hogy akik sírva vetnek, vigadással jönnek majd elő, kévéiket emelve. Újblől felajánljuk magunkat, testünket és lelkünket, minden tehetségünket és képességünket a te országod munkájára. Add, hogy derült lélekkel és jó reménységgel eltelve fáradozzunk testvéreink javáért, segítsük a szűkölködőt, vigasztaljuk a bánkodót, erősítsük a gyengét, vezessük jó útra az eltévelyedettt, köttözzük a sebesültet, gyógyítsuk a beteget, anyaszentegyházadnak és országodnak építésére és fenntartására az egész világban. Ámen.

H I R E K.

A nagytarcsai Népfőiskola 1938—39. évi Értesítőjét Szenczy Gábor összeállította. A Népfőiskola (Ifjúsági Missziói Intézet) külön szervezeti szabályzattal a Misszióegyesülethez kapcsolódik. Első tanfolyamát 1938. november 15-től 1939. március 20-ig tartotta, tíz hallgatóval, akik közül hét a dunántúli, három a bányai egyházkerületből való. 1939. május

és július hónapjaiban két gyülekezeti munkás és vasárnapi iskolás vezetőképző tanfolyamot tartott; ezeken a kéthetes tanfolyamokon összesen huszonhat hallgató vett részt. Az intézet igazgató tanácsának elnöke Túróczy Zoltán püspök, felügyelő dr. Hilscher Zoltán, igazgató Szenczy Gábor nagytarcsai lelkész. A legnagyobb adományt, négyezer pen-

gót, a Stühmer-gyár tulajdonosaitól kapta az intézet, amelynek bevétele 21.843 P 32 fillér volt. Felvételre október 18-ig lehet jelentkezni Szenczy Gábor evangélikus lelkésznel Nagytarcsa, Pest megye; a tanfolyamon 18—25 éves földműves ifjak vehetnek részt.

Békességre igyekezők. Huszonöt esztendeje (1914!) annak, hogy a Nemzetközi Jóbarátság Egyházi Szövetsége megalakult. Azzal a célkitűzéssel alakult meg, hogy „jó és barátságos kapcsolatokat létesítsen a nemzetek közt, hogy a békés civilizáció útján elérhessék a nemzetek azt az egyetemes célt, amelynek elérésére a keresztyénség buzdította őket“. Megalakulása után néhány napra kitört a világháború, minden borzalmával és bűnével. A Szövetség azonban túlélte a világháborút és most tartotta huszonötödik évi összejövetelét. A Szövetség életerejét mutatja az, hogy jórészt neki köszönhető az Amsterdamban most tartott Keresztyén Ifjúsági Világkonferencia létrejötte. Ezen az ifjúsági konferencián 1600-nál több kiküldött vett részt (köztük magyarok is) hetvenegy különböző országból. A Szövetség munkája nincsen befejezve. A megbeszélések befejeztekor egyik westminsteri lelkész beszélt arról, hogy a Szövetségnek hittel kell folytatnia munkáját. Hangoztatta, hogy a közvetlen béke megőrzése nem jelenti a világ problémáinak végleges megoldását. Az államférfiak most abban fáradoznak, hogy a közvetlen békét megőrizzék; ebben az igyekezetükben segítenünk kell őket imáinkkal és együttérzésünkkel; de nemcsak látható dolgok forognak kockán. Fontosabbak azok, amelyek láthatatlanok és ezekre irányul a mi hitünk.

Külmisziói ismeretek terjesztése. Az egyház külmisziói munkájának eredményessége és kellő hazai alátámasztása végett rendkívül nagyjelentősége van a külmiszió ismertetésének. Ebben a tekintetben még nagy hiányok mutatkoznak. Most a tanév elején lapunk útján is kérünk minden tanítót és tanárt, vasárnapi iskolai tanítót, hogy a gondjaikra bízott tanulókat vezessék be a külmisziói munka minél alaposabb ismeretébe. Ez a munka szerves része az egyház életének és egyik legfontosabb életmegtörszívője. Ma már elképzelhetetlen a valóságnak megfelelő egyházismeret a külmiszió ismerete nélkül. Aki a külmiszió munkáját és munkáit megismeri, lehetetlen, hogy ne érezzen felelősségtudatot e munka iránt. A misziói

hősök élete egyúttal jellemnevelés szempontjából is nagy jelentőséggel bír.

A Herrnhuti Misszió Afrikában új misziói állomást nyitott; nehéz időkben Istenben bízó, bátor vállalkozás ez. — A Bázeli Misszió kénytelen volt kínai nyelviskoláját Kínából Németországba helyezni át; az új tanfolyam május 1-én kezdődött; az új nyelviskola Tübingen közelében van s minden misszionárius, aki Kínába készül, egy évig ezt az iskolát fogja látogatni; Kínában azután még egy esztendeig nyelvtanulással foglalkoznak.

A Misszióegyesület új tagjai: Balzsamka Anna Budapest, Bolla Pál Mezőhegyes, Bolla Pálné Mezőhegyes, Jancsó Bertalan Mezőhegyes, Váraljai Györgyné Magyaróvár. Az új tagokat szeretettel üdvözljük.

Az egyház munkálkodásában a nyári hónapok falun és városban egyaránt bizonyos mértékben szünetelést jelentenek. Azonban most már hozzá kell látnunk az őszi és téli munka előkészítéséhez. Hadd mondjam meg itt, hogy milyen bátorítást jelent a Misszióegyesület vezetőségének, de minden tagunknak is, amikor a Misszió Lapokban olvashatunk a gyülekezetekben folyó külmisziói munkáról, egyesek és egyesületek buzgóságáról. Úgyünk érdekében kérünk tehát minden miszióbarátot, hogy értesítse lapunk útján annak olvasótáborát a gyülekezetében a külmiszió érdekében történő megmozdulásokról. Vegyük tehát munkaprogramunkba a sajtódúsítást. Másodsor: ne felejtjük el, hogy olyan világban élünk, amelyet Isten szeret, amelyet tehát állandóan beragyog az isteni kegyelem fényes napja s nekünk keresztyéneknek feladatunk, hogy minél több embert vezessünk el oda, ahol ez a melegítő és éltető verőfény süt. Munkánknak, életünknek örök jelentősége van, látókörrünknek tehát az egekig kell terjedni, a mennyországig. A legkisebb munka, amelyet Isten országában végzünk, az idők végtelenségébe nyúlik. Isten munkatársai vagyunk. A legeldugottabb kis faluból vagy tanyáról aranyszálak húzódnak az élő Isten trónjához a mennyekben és távoli népekhez a földön. Harmadsor: a munka amit végzünk, legyen személyes munkánk, vagyis tegyünk látogatásokat, írjunk leveleket, folytassunk beszélgetéseket; ne merüljön ki a munkánk előadások tartásában vagy hallgatásában, konferenciák látogatásában; igyekezzünk közvetlenül érintkezni emberekkel. Ne-

gyedszer: ne szorítkozunk a régi kérekvágásra; tegyünk valami mást, valami újat is. A munkánknak fejlődni, tárgulni kell, mert az élet növekedés; ha mindig csak a régi kört futjuk, akkor eltoppulunk, érdeklődésünk lelohad, lelkesedésünk tüze kialszik; de meg az idők változása is arra szólít, hogy új utakat is törjünk, ugart szántsunk, módszereinket felülvizsgáljuk. Soha ne hitessük el magunkkal, hogy akár magunk, akár munkánk tökéletes; a célt nem értük még el; még egyikünk sem tehet pontot a mondat után, mert a mondat nincs befejezve.

Az izlámról. A kairói El-Azhar nevű híres mohamedán egyetem elhatározta izlám misszionáriusok kiképzését, hogy azután Kinába, Japánba, Abessziniába és Dél-Afrikába küldje ki őket. Külön osztályt rendeztek be ezeknek a növendékeknek és csoportoknak alakítottak az irodalmi propaganda számára. Tókióban nemrég mohamedán szövetséget alapítottak. Ez a szövetség azt tette főladaként, hogy az izlám világának széleskörű megismerését terjessze, hogy azoknak országai és Japán helyreállítsák a barátságos kapcsolatokat, mert Japánban mintegy 200.000 mohamedán van. Vezető japán személyiségek érdeklődéssel fordulnak az ügy felé. Az izlám a japán kormány által elősmert vallás. A japán kormány kedvezményeket nyújt iskolaépítésre szolgáló telkek megszerzésénél és lehetőséget ad a mohamedán tanulóknak a japán magasabb tanintézetek látogatására. Az nem kétséges, hogy Japán iparkodik az izlámval való kapcsolatát világgazdasági tervei- ben is a maga szolgálatába hajtani.

Kína. A breklumi evangélikus misszió arról ad hírt, hogy Limchovban bomba érte az épületét és azt teljesen romba döntötte. Szerencsére senki sem tartózkodott az épületben. A háború ellenére is biztatók a hírek. — Pakhoiban március 26-án keresztelési ünnep volt, melyen 3 nő, 2 férfi és 3 gyermek részesült a keresztiség szentségében.

Coleroon-Misszió. Indiában az istentelenség is nagy propagandát fejt ki. Ennek egyik árnyalata, az „önbecsülés” mozgalma tanul földön a Coleroon völgyben 10.000 római katolikus pária keresztényént szakított ki egyházából. Ezek később az istentelenségből is kiábrándulva 1934-ben kérték az evangélikus egyházba való felvételüket dr. Sandegren püspöktől. A tanul egyház végez most köztük igen áldott munkát. 4 fő,

és 57 külső állomáson 4 tanul lelkész, 13 katechéta és 3 evangélista dolgozik. A lélekszám 1937-ben 3050 volt. Hordozzuk imáinkban tanul egyházunknak ezt a munkáját!

Mohamedánok. Gedat G. A. írja „Mi lesz Afrikával” című könyvében Aga kánról, az izlám egyik legnagyobb szektájának vezetőjéről, aki egyike a legjelentősebb személyeknek, akikben az izlám világhódító akarata megtestesült: Nairoibiban, Kenya tartomány fővárosában (Keletafrika) őfensége az Aga kánnak tisztetére hetekig tartó ünnepélyeket ülnek. Keletafrika minden tájáról sereglenek össze a hívek; az egyébként annyira élelmes és rátermett indiai kereskedők hetekre lezárják üzleteiket és a fővárosba utaznak. Uruk hívta őket. Mit törődnek azzal, hogy távollétük heiteiben a konkurrencia milyen üzleteket csinál? Ha Aga kán parancsolja, akkor emberei megjelennek. Áldoznak időt, pénzt, fáradságot. Ajándékokat visznek s aranyat tesznek a mérlegbe. A végén 30.000 angol font (mintegy 600.000 P) gyűl össze: „Üdv Aga kánnak és megváltónknak!” — Ilyen nagy a lelkesedés, az odaadás és áldozatkészség a mohamedán misszióért.

Missziói Gyermekszövetség hírei.

Soproni gyermekszövetségi munkánkat, lapunk régi munkatársa, Nitschinger János ig.-tanító végzi. Saját osztályain kívül, havonta tartott missziói órákat az iskolai cserkészcsapatban is. A mult iskola évben rendezett karácsonyi szeretet ünnepélyen is sok gyermek és felnőtt résztvevőt hívott általa az Úr a misszió munkájára. A hittudományi karon, teológusok közreműködésével többször rendeztek vetített képes missziói előadásokat, melyeken a gyermekek százai vettek részt. Ezen előadások közül a hernhuti misszióról szóló volt a legtanulmányosabb, mert ennek arányai minden érvnél döntőbben beszélnek mindenki számára arról, hogy missziói munkánkban mit lehet és mit kell végezni. Soproni gyermekmunkánk arányait mutatja, hogy a „Die Kleine Missionsglocke” gyermeklapot 80 példányban jaratják, minek előfizetésén kívül, Nitschinger J. tanítványai még 20 P-öt gyűjtöttek a misszióra. Sopron sok áldott lehetőséget nyújthat a maga hatalmas gyermeklétszámával munkánk számára, mint erről személyesen is volt alkalmunk meggyőződni s örülnénk neki, ha az Úr

kegyelme lehetővé tenni itteni munkánk erőteljes továbbfejlődését.

Az új iskolaév küszöbén szeretettel felhívjuk a lelkész, hitoktató és tanító testvérek figyelmét a Missziói Gyermekszövetségek újból való megalakítására. Ahol eddig is folyt a munka, az ottani vezetőket kérjük a hűséges továbbmunkálkodásra, ahol közben szünetelt, vagy nem volt, azokat arra kérjük, hogy akár önállóan, akár pedig a már meglévő keretek között (vasárnapi iskola, iskolai kisgyülekezet, vagy hittan óra) alakítsák meg a szövetséget s legalább havonta egyszer emlékezzenek meg a misszióról, imádkozzanak érte s a gyermekek figyelmét hívják fel a rendszeres adako-

zásra. Történhetik ez akár persellyel, akár műsoros ünnepélyek rendezésével, használt bélyeg és staniol gyűjtéssel, s ezek mellett legcélszerűbb a kerületi vezetőknél ingyen igényelhető s a gyermekek között kiosztandó rózsaszínű tagsági jegyekre felragasztandó s különböző névértékekben (20, 10, 4, 2 fill.) kapható missziói bélyegekből, havonta leróni az adományokat. Gyermekszövetségi ügyben forduljunk az egyházkerületi vezetőkhöz, akik készséggel adnak közelebbi felvilágosítást, küldenek tagjegyeket és bélyegeket. Használt bélyeget és staniolt legcélszerűbb lapunk kiadóhivatalába küldeni be, a pénzadományokat pedig missziói egyesületünk pénztárába.

Kimutatás

a Magyarhoni Ágostai Hitvallású Evangélikus Misszióegyesület Pénztárába
1939. július 23-tól augusztus 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: 1939-re: Kiskőrösről: Rideg Jánosné 1 (1), Suba Jánosné 1 (1), Ev. Diak. Anyaház Győr 9 (1), özv. Borsos Józsefné Mezőnagy Mihály 3 (1), Borgulya Endre Szarvas 1, Ludván Sándor Celldömölk 3 (1) P.

1938-ra: Saguly János Aszód 3 (1) P.

Offertórium: Budapest-Üllői-u. külső missziói óra 3.80 P.

Adományok: Kőszeghy Károlyné Esztergom 1, Ludván Sándor Celldömölk 0.25, Prot. Ifj. Gyülekezet Kőszeg 4, özv. Melber Józsefné Győr 1, Evang. egyház Győr 12, Turmezei Sándor Tokaj 3, Ev. lelkészi hivatal Gécse 3, Ev. Bibliakör Erdőkürt 1 P.

Perselygyűjtés: Budapestről: Brugger Janka 3.16, dr. Felber Gyula 6, Brózik

Ida Tiszaföldvár 31.70, Nagykanizsáról: Ev. Diákszövetség 2.65, Ev. Leányegyesület 2.38, Győri C. E. szövetség 4.54 P.

Gyermekszövetség a) gyűjtése: Nitschinger J. tanítványai Sopron 3, Révkörmárom 2.20 P. b) Bélyegért: Diósgyőrvasgyári vas. isk. dr. Vető Lajosné útján 2.20, Gécse 3.72, Ev. elemi iskolások Nagykanizsa 11.60 P.

Kunos Jenő missziójára: Budapestről: Zarándi Attila 3, Végh Emilia 2, özv. Kertész Lajosné Várpalota 2, Hajdu Jánosné Kispeszt 2, „Atom“ Mezőnagy Mihály 3, Vásárhelyi Dezsőné Tinnye 3, Makovényi Pál Balassagyarmat 2, Oroszázi imaközösség névtelen tagja 6 P.

Árva javára: Zarándi Attila Budapest 2 pengő.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1939. augusztus 22-én.

Csekkszámla: 16.188.

Rimár Jenő pénztáros

XIV., Gizella-út 28.
Telefon: 4-97-189.